

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 81/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na starostlivosť o výchovu dieťaťa zaručeného v čl. 41 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co 374/2015 z 27. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na starostlivosť o výchovu dieťaťa zaručeného v čl. 41 ods. 3 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Co 374/2015 z 27. októbra 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou Okresnému súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) 29. apríla 2014 sa v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 83/2014 sťažovateľ žalobou o ochranu osobnosti domáhal, aby žalovaná (riaditeľka materskej škôlky, pozn.), ktorá mala zasiahnuť do jeho osobnostnej sféry, konkrétne do jeho rodičovských práv a do jeho práva na nerušený rodinný život tým, že mu odmietla vydať jeho maloletú dcéru zo škôlky a odmietla mu dať informácie o maloletej, majúcej vedomosť o konfliktoch medzi rozvádzajúcimi sa sťažovateľom a matkou maloletej a o konfliktoch medzi nimi, aby upustila od tohto „protiprávneho“ konania, aby mu poskytla primerané zadosťučinenie vo forme verejného písomného ospravedlnenia a aby mu zaplatila spôsobenú nemajetkovú ujmu v sume 2 000 €. Okresný súd rozsudkom z 18. mája 2015 žalobu sťažovateľa zamietol z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovanej, ktorá v danom prípade konala ako riaditeľka predškolského zariadenia, pričom svojím konaním nevybočila z činnosti (poslania) tohto predškolského zariadenia, konala v súlade s jeho poslaním, a teda v danom prípade nie je zodpovedným subjektom, ktorým je jej zamestnávateľ, v súlade s plnením úloh ktorého ako zamestnanec konala. O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd sťažnosťou napádaným rozsudkom sp. zn. 21 Co 374/2015 z 27. októbra 2016, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (sťažovateľovi doručený 19. decembra 2016). Dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu bolo z dôvodu jeho procesnej neprípustnosti odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 79/2017 z 31. júla 2017.

3. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv v príčinnej súvislosti s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 21 Co 374/2015 z 27. októbra 2016, pričom svoje sťažnostné námietky kumuloval do dvoch dôvodov, a to že krajský súd pri svojom rozhodovaní aplikoval nesprávnu právnu normu a nevysporiadal sa so všetkými sťažovateľom uvádzanými argumentmi a že krajský súd nevykonával všetky sťažovateľom navrhované dôkazy (výsluch svedkyne).

4. V uvedených súvislostiach sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol:

„Krajský súd aplikoval na daný skutkový stav nesprávne ustanovenie právnej normy, pričom sa navyše v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s argumentmi, ktoré uviedol sťažovateľ vo svojich podaniach najmä vyjadrení sťažovateľa k námietkam pasívnej vecnej legitímácie v odvolaní. Tým, že sa Krajský súd nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, porušil tým základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

Krajský súd predovšetkým nesprávne vyhodnotil, že konanie žalovanej možno považovať za činnosť právnickej osoby a tým nesprávne aplikoval ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Konanie žalovanej v žiadnom prípade nemožno považovať za činnosť právnickej osoby vzhľadom na to, že svojím konaním vybočila z medzí činnosti tejto právnickej osoby...

Žalovaná v danom prípade nielenže konala v rozpore so zákonom a morálnymi princípmi ale konala aj v rozpore s plnením funkcií, ktoré patria do pôsobnosti právnickej osoby. Žalovaná nebola oprávnená určovať, či sa maloletá stretne s jedným z rodičov alebo nie. Rodičovské práva sťažovateľa neboli v čase keď navštívil maloletú nijako obmedzené ani pozastavené. V Zmysle zákona o rodine má každý z rodičov právo podieľať sa na výchove dieťaťa, takže žalovaná bola povinná poskytnúť sťažovateľovi informácie o maloletej a umožniť mu styk s ňou. Aj v zmysle Vnútorného poriadku Materskej školy [REDAKOVANÉ] jednou z povinností pedagogického zamestnanca je aj spolupracovať s rodičmi dieťaťa v záujme jednotného výchovného pôsobenia na deti...

Okresný ani Krajský súd nevykonali dôkaz navrhnutý v konaní sťažovateľom, a to konkrétne výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ], riaditeľky materskej školy

z predchádzajúceho predškolského zariadenia, ktoré navštevovala maloletá, čo súd odôvodnil, tým že je právom súdu rozhodnúť aké dôkazy vykoná a ktoré nie.“

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, základné právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (1950), základné právo na starostlivosť a výchovu o deti podľa čl. 41 ods. 3 Ústavy SR rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.10.2016 sp. zn. 21 Co/374/2015 bolo porušené.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.10.2016 pod sp. zn. 21Co/374/2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 374,80 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

9. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

10. V rámci predbežného prerokovania veci ústavný súd zistil, že sťažnosťou sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 Co 374/2015 z 27. októbra 2016 nadobudol právoplatnosť 19. decembra 2016, pričom od tohto dátumu do 7. novembra 2017, keď sťažovateľ osobne podal sťažnosť ústavnému súdu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pričom v tomto prípade pre účely počítania lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu neobstojí argumentácia sťažovateľa, ktorý túto lehotu počítala až odo dňa doručenia mu uznesenia najvyššieho súdu o dovolaní, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. septembra 2017, pretože sťažovateľ aj keď je v tomto konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, toto uznesenie najvyššieho súdu v petite svojej sťažnosti nenapáda, čím v konečnom dôsledku

zbavil ústavný súd možnosti podrobiť toto uznesenie najvyššieho súdu testu ústavnosti, pričom v prípade, žeby ústavný súd zistil jeho prípadnú neústavnosť, mohol vec vrátiť najvyššiemu súdu, ktorý by bol povinný rozhodnutie krajského súdu aj vecne preskúmať, čoho sa sťažovateľ podanou sťažnosťou vlastne domáha od ústavného súdu. Inými slovami, ak by v tomto konaní ústavný súd akceptoval stanovisko sťažovateľa a lehotu na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu by počítal od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia dovolacieho súdu, ktoré však sťažovateľ nenapáda, ústavný súd by v podstate svojou prieskumnou právomocou v rozpore s princípom subsidiarity suploval činnosť dovolacieho súdu, ktorý by bol prípadne (v prípade zistenia neústavnosti jeho rozhodnutia, pozn.) k tomuto prieskumu sám povinný.

11. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

12. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. marca 2018